

Sygn. akt I C 120/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 stycznia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Łęczycy, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Wojciech Wysoczyński

Protokolant: st. sek. sąd. Katarzyna Retkowska

po rozpoznaniu w dniu 11 stycznia 2018 roku, w Ł., na rozprawie,

sprawy z powództwa A. K.

przeciwko (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. i (...)z siedzibą w P. działająca przez (...) S.A. Oddział w Polsce

o zapłatę

1. zasądza od (...) z siedzibą w P. działającą przez (...) S.A. Oddział w Polsce na rzecz A. K. kwotę 1.218,64 zł (jeden tysiąc dwieście osiemnaście złotych 64/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 26 września 2016 roku do dnia zapłaty i kwotę 1.873,78 (jeden tysiąc osiemset siedemdziesiąt trzy złote 78/100) tytułem zwrotu kosztów procesu;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od A. K. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1.217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje ściągnąć od A. K. z zasądzzonego w punkcie pierwszym niniejszego wyroku roszczenia na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 28,38 (dwadzieścia osiem złotych 38/100) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych;
5. obciąża i nakazuje pobrać od (...)z siedzibą w P. działającą przez (...) S.A. Oddział w Polsce na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Łęczycy kwotę 66,22 (sześćdziesiąt sześć złotych 22/100) tytułem częściowego zwrotu nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygnatura akt I C 120/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 11 marca 2016 roku, powód A. K. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – adwokata wniósł o zasądzenie od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 1.600 złotych tytułem częściowego odszkodowania obejmującego koszty najmu pojazdu zastępczego za szkodę wywołaną wypadkiem komunikacyjnym z dnia 6 października 2015 roku, wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od dnia 20 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

Nadto, powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu według norm przepisanych (pozew k. 2-4).

W złożonej odpowiedzi na pozew, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika – radcę prawnego wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów

procesu według norm przepisanych. Pozwany kwestionował swoją legitymację procesową / odpowiedź na pozew k. 91 -93/.

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2016 roku, pełnomocnik powoda wniósł o wezwanie do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) z siedzibą w P. działająca przez (...)S.A. Oddział w Polsce (wniosek k. 104).

Postanowieniem z dnia 15 czerwca 2016 roku, Sąd Rejonowy w Łęczycy wezwał do udziału w sprawie na podstawie art. 194 § 1 k.p.c. (...) z siedzibą w P. działająca przez (...)S.A. Oddział w Polsce (postanowienie k. 196).

Odpis postanowienia o wezwaniu do udziału w sprawie, wraz z odpisem pozwu doręczono pozwanemu (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) S.A. Oddział w Polsce w dniu 26 sierpnia 2016 roku (zwrotne poświadczenie odbioru k.212).

W odpowiedzi na pozew, pozwany (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) S.A. Oddział w Polsce reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika –adwokata wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej ad.2 kosztów procesu według norm przepisanych (odpowiedź na pozew k. 207 - 209/.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 października 2015 roku, należący do powoda pojazd V. (...) nr. (...), uległ uszkodzeniu w kolizji drogowej, której sprawca J. D. był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w przedsiębiorstwie pozwanego (...) z siedzibą w P. działająca przez (...) S.A. Oddział w Polsce /bezsporne/.

Po kolizji przez okres 7 dni, powód korzystał z pojazdu udostępnionego przez (...) S.A. Następnie powód korzystał z pojazdu zastępczego wynajętego od M. S. prowadzącego działalność pod firmą (...). Powód nie spisał umowy pisemnej z wynajmującym. Była to umowa ustna. Wynajmował pojazd przez około 30 dni (bezsporne, oświadczenie powoda rozprawa z dnia 21.02.2017 roku 00:01:05)

W dniu 6 listopada 2015 roku, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wypłacił powodowi kwotę 921,27 złotych tytułem bezspornej kwoty zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego.

Podstawą wypłaty przedmiotowej kwoty przez pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. była okoliczność, że szkoda była likwidowana w ramach usługi likwidacji bezpośredniej, a umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarta była z innym niż (...) S.A. krajowym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany działał na mocy porozumienia zawartego z powodem, zgodnie z którym pozwany miał dokonać wypłaty kwot bezspornych (tzw. likwidacja bezpośrednia), powód bowiem posiadał u pozwanego polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych (bezsporne, akta szkody k. 194, decyzja k. 75).

Powód A. K., w dniu 1 marca 2016 roku, wezwał pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. do zapłaty dalszego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego (bezsporne, akta szkody 194).

Po analizie akt sprawy nr I C 120/16 i załączonych do nich akt szkody komunikacyjnej nr (...) udzielając odpowiedzi na postanowienie Sądu można stwierdzić:

- możliwy, technologicznie zasadny czas naprawy pojazdu (uwzględniający czas oczekiwania na części) wynikający z kalkulacji kosztów naprawy mógłby wynieść: 10 dni,

- co do zasady - uzasadniony czas naprawy to czas od daty zaistnienia szkody do daty przejęcia odpowiedzialności przez ubezpieczyciela (wypłata przynajmniej kwoty bezspornej) plus technologiczny czas naprawy pojazdu (lub czas na zagospodarowanie - sprzedaż pojazdu w stanie uszkodzonym). Szkoda miała miejsce w dniu 6 października 2015 r. Z akt sprawy wynika, że wypłata kwoty bezspornej mogła nastąpić 20 października 2015 roku. W realiach warsztatowych po tym dniu można byłoby rozpocząć naprawę,

- uwzględniając czas na wypłatę kwoty bezspornej i możliwy czas naprawy, poszkodowany mógł być pozbawiony możliwości korzystania ze swojego pojazdu przez 25 dni roboczych (biorąc pod uwagę kalendarz- dni wolne pod pracy,

byłoby to 29 dni kalendarzowych). Stawki za 1 dzień wynajęcia samochodu zastępczego w roku 2015 w regionie (...), dla pojazdu porównywalnego z V. (...) przy okresie najmu 29 dni mogły wynosić brutto od: 73,79 zł do 246,00 zł. Przy wynajęciu pojazdu na 29 dni koszt wynajmu mógł kształtować się brutto od: 2.139,91 zł do 7.134,00 zł. (opinia biegłego k.231-258).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o powołane dowody z dokumentów niebudzących wątpliwości co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy.

Istotna dla ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie okazała się sporządzona w niniejszej sprawie opinia biegłego P. K.. Opinia jest jasna, spójna, nie zawierała wewnętrznych sprzeczności, odpowiadała w sposób jednoznaczny i logiczny na postawione w tezie dowodowej pytania, a nadto została sporządzona przez osobę o niezbędnych do tego kwalifikacjach.

Sąd zważył co następuje:

W pierwszej kolejności należy podnieść, że pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. nie posiada w niniejszej sprawie legitymacji biernej, ze względu na treść art. 822 § 1 k.c., art. 824 § 4 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Sprawca kolizji drogowej z dnia 6 października 2015 roku, w której uległ uszkodzeniu pojazd powoda był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej w przedsiębiorstwie pozwanego(...) z siedzibą w P. działająca przez (...)S.A. Oddział w Polsce, nie zaś w (...) S.A. Pozwany (...) S.A. nie ponosi akcesoryjnej odpowiedzialności za zdarzenie drogowe z dnia 6 października 2015 roku, którego sprawcą był J. D. kierujący pojazdem V. (...).

Podstawą wypłaty kwoty 921,27 złotych przez pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. była okoliczność, że szkoda była likwidowana w ramach usługi likwidacji bezpośredniej, a umowa ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych zawarta była z innym niż (...) S.A. krajowym zakładzie ubezpieczeń. Pozwany działał na mocy porozumienia zawartego z powodem, zgodnie z którym pozwany miał dokonać wypłaty kwot bezspornych (tzw. likwidacja bezpośrednia), powód bowiem posiadał u pozwanego polisę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Z uwagi na powyższe orzeczono jak w punkcie 2 wyroku oddalając powództwo co do (...) S.A..

Natomiast powództwo było zasadne w przeważającej części wobec pozwanej (...) z siedzibą w P. działającą przez (...) S.A. Oddział w Polsce z uwagi na treść art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. w zw. z art. 363 § 1 i 2 k.c. i art. 361 § 2 k.c. art. 822 § 1 k.c., art. 824 § 4 k.c. i art. 34 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.)

Kwestia uprawnienia poszkodowanego do najmu samochodu zastępczego w ramach odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych była przedmiotem wielu orzeczeń sądów powszechnych i Sądu Najwyższego, który to co do zasady potwierdził prawo poszkodowanego do najmu pojazdu zastępczego (wyrok S N z dnia 26 listopada 2002 r. - sygn. akt V CKN 1397/00, wyrok SN z dnia 8 września 2004 r. - sygn. akt IV CK 672/03, w3, wyrok SN z dnia 5 listopada 2004 r. sygn. akt II CK 494/03, wyrok SN z dnia 8 września 2004 r. - sygn. akt IV CK 672/03, wyrok SN z dnia 2 lipca 2004r. - sygn. akt II CK 412/03).

Z treści przedstawionych orzeczeń wynika, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia lub uszkodzenia stanowi szkodę majątkową; co do zasady między faktem uszkodzenia lub zniszczenia pojazdu a faktem wynajęcia pojazdu zastępczego i poniesieniem kosztów z tego tytułu istnieje normalny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 §1 k.c.; roszczenie o refundację kosztów samochodu zastępczego występuje zarówno w przypadku szkody częściowej, jak i całkowitej, w przypadku szkody częściowej refundacja kosztów wynajmu samochodu

zastępczego obejmuje okres rzeczywistej naprawy samochodu oraz, że brak jest ograniczeń podmiotowych w podstawie roszczenia o refundację kosztów wynajmu samochodu zastępczego.

Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 17 listopada 2011 r. (III CZP 5/11) orzekł, iż „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie lub zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożliwości korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej”.

W niniejszej sprawie ustalono, że powód po kolizji przez okres 7 dni, korzystał z pojazdu udostępnionego przez (...) S.A. Następnie korzystał z pojazdu zastępczego najętego od M. S. prowadzącego działalność pod firmą (...). Powód nie spisał umowy pisemnej z wyjmującym. Była to umowa ustna. Powód najmował pojazd przez około 30 dni.

Jak wynika z niekwestionowanej przez strony opinii biegłego, uwzględniając czas na wypłatę kwoty bezspornej i możliwy czas naprawy, poszkodowany mógł być pozbawiony możliwości korzystania ze swojego pojazdu przez 25 dni roboczych (biorąc pod uwagę kalendarz- dni wolne pod pracy, byłoby to 29 dni kalendarzowych). Stawki za 1 dzień wynajęcia samochodu zastępczego w roku 2015 w regionie (...), dla pojazdu porównywalnego z V. (...) przy okresie najmu 29 dni mogły wynosić brutto od: 73,79 zł do 246,00 zł.

Przy wynajęciu pojazdu na 29 dni koszt wynajmu mógł kształtować się brutto od: 2.139,91 zł do 7.134,00 zł.

Z uwagi na powyższe za zasadną i udowodnioną Sąd przyjął, że kwotę 2.139,91 złotych, albowiem strona powodowa wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie wykazała, że koszty te wyniosły więcej niż kwotę 2.139,91 złotych.

Wprawdzie powód podniósł, że ponosił koszty najmu pojazdu w wysokości 100 złotych za dobę, ale przedmiotowej okoliczności nawet nie uprawdopodobnił. Podkreślić należy, że samo twierdzenie strony nie jest dowodem, a twierdzenie dotyczące istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności (art. 227 k.p.c.) powinno być udowodnione przez stronę to twierdzenie zgłaszającą (art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c.) / por. wyrok SN z dnia 22 listopada 2001 r. sygn. akt I PKN 660/00 Wokanda 2002/7-8/44/. Strona powodowa nie sprostowała powyższemu obowiązkowi.

Mając na uwadze, że w dniu 6 listopada 2015 roku, pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. wypłacił powodowi kwotę 921,27 złotych tytułem bezspornej kwoty zwrotu kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego na rzecz powoda należało zasądzić kwotę 1.218,64 złotych (2.139,91 złotych - 921,27 złotych) co też Sąd uczynił w punkcie pierwszym wyroku, oddalając powództwo w pozostałej części.

W przedmiocie odsetek Sąd orzekł jak w punkcie pierwszym sentencji wyroku, działając na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. nr 124, poz. 1152 ze zm.).

Pozwany ad. 2 powinien był wypłacić powodowi odszkodowanie w terminie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody. Pełnomocnik powoda wbrew obowiązkowi wynikającemu z art. 6 k.c. i art. 232 k.p.c. nie udowodnił, ażeby wskazany termin naliczania odsetek rozpoczynał się od dnia 20 stycznia 2016 roku. Ta data nie znajduje uzasadnienia ani w treści przywołanych przepisów prawa materialnego ani w dokumentacji przedstawionej przez stronę powodową i pozwaną. Początkiem terminu naliczania odsetek jest upływ 30 dniowego terminu od zgłoszenia szkody pozwanemu. W realiach niniejszej sprawy ustalono, że pierwszym pismem procesowym w którym powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty dalszego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego był doręczony pozwanemu (...) z siedzibą w P. działającą przez (...)S.A. Oddział w Polsce odpis pozwu które miało miejsce w dniu 26 sierpnia 2016 roku. Żądanie powoda zasądzenia odsetek od daty wcześniejszej było nieudowodnione i jako takie podlegało oddaleniu. Mając powyższe na uwadze oddalano powództwo jak w punkcie 2 sentencji wyroku, co do terminu naliczania odsetek ustawowych dochodzonych przez powoda.

Sąd orzekł o kosztach procesu z zastosowaniem zasady stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu. Z kwoty 1.600 zł stanowiącej wartość przedmiotu sporu, została zasądzona kwota 1.218,64 zł. Należy więc przyjąć, że strona powodowa utrzymała się ze swoim roszczeniem w 77 % wartości przedmiotu sporu. Zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielenia kosztów procesu (art. 100 k.p.c.) strony powinny ponieść jego koszty w takim stopniu w jakim przegrały sprawę, a zatem powód w 23%, pozwany w 77 %. Koszty procesu wyniosły 4.014 zł, w tym po stronie powoda 2.797 zł, a po stronie pozwanego 1.217 zł. Powoda, zgodnie z podaną zasadą powinny obciążać w kwocie 923,22 zł (4.014zł x 23 %), skoro jednak faktycznie poniósł koszty w kwocie 2.797 zł powodowi należy się zwrot w kwocie 1.873,78 zł. Pozwany bowiem powinien ponieść koszty w kwocie 3.090,78 zł, a poniósł 1.217 złotych. Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w punkcie 1 wyroku.

O kosztach procesu wobec pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W. orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. Powód przed wytoczeniem powództwa obowiązany był wszechstronnie rozważyć, czy i od kogo przysługuje mu dochodzone roszczenie tym bardziej, że był on reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika czego nie uczynił. W konsekwencji w przedmiotowej sprawie znajduje zastosowanie art. 98 § 1 k.p.c.

Sąd na podstawie na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t. j. Dz. U. z 2010r., nr 90, poz. 594 z późn. zm.) w zw. z art. 100 k.p.c. w punktach 4 i 5 wyroku obciążył powoda i pozwanego nieuiszczonymi kosztami sądowymi, które wyniosły łącznie 86 zł. W przypadku powoda jest to kwota 28,38 zł / 86 zł x 23 % /, w przypadku pozwanego kwota 66,22 zł / 86 zł x 77% /.